

Sygn. akt IV P 42/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2015r.

Sąd Rejonowy Sąd Pracy w Z.

w składzie:

Przewodniczący: **SSR Agata Leks – Wątroba**

Ławnicy: D. D.

A. D.

Protokolant: Renata Puchała

po rozpoznaniu w dniu 16 grudnia 2015r. w Z. (...)

sprawy z powództwa **Z. P. (1)**

przeciwko (...) **S.C. Ubojnia (...), E. P. w D.**

o **ustalenie**

1. oddała powództwo;
2. zasądza od powoda Z. P. (1) na rzecz pozwanego (...) S.C. Ubojnia (...), E. P. w D. kwotę 60zł (sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
3. przyznaje adwokatowi K. J. ze Skarbu Państwa kwotę 73,80zł (siedemdziesiąt trzy 80/100) złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu.

Sygn. akt IV P 42/15

UZASADNIENIE

Powód Z. P. (1) złożył pozew przeciwko pozwanym (...) S. C. Ubojnia (...), E. P. w D. o ustalenie, że łączyła go z pozwaną spółką stosunek pracy od dnia 21 sierpnia 2014r. na okres trzech miesięcy.

W uzasadnieniu pozwu powód podniósł, iż w sierpniu 2014r. zgłosił się do pozwanego celem uzyskania informacji o możliwości zatrudnienia.

Po przeprowadzonej rozmowie powód otrzymał skierowanie na badania lekarskie oraz informację, iż od dnia 25 sierpnia 2014r. rozpocznie pracę.

Jednak następnego dnia powód otrzymał informację, iż ma stawić się na drugi dzień, gdyż jest kurs do W.. Następnego dnia pozwany przedstawił powodowi umowę zlecenia na ten kurs do podpisania. Powód nie chciał podpisać umowy zlecenia, gdyż był zainteresowany umową o pracę. Jednak żona powoda skłoniła go do podpisania umowy zlecenia. Po powrocie z kursu powód rozliczył się z pozwanym i otrzymał polecenie oczekiwania na telefon. Jednak przez okres kolejnych trzech miesięcy pozwany nie zawarł z powodem umowy o pracę.

W związku z powyższym powód uznał, iż pozwany winien z nim zawrzeć umowę o pracę na okres trzech miesięcy.

Pozwany (...) S. C. Ubojnia (...), E. P. w D. wniósł o oddalenie powództwa.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany podniósł, iż pozwany nigdy nie zawarł z powodem umowy o pracę. Pomiędzy stronami została zawarta jedynie pisemna umowa zlecenia na jeden kurs do W..

W związku z powyższym pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany dnia 23 sierpnia 2014r. zawarł z powodem umowę o świadczenie usług, na podstawie, której powód zobowiązał się wykonać transport towarów na trasie D. – B. – D. na rzecz pozwanego (transport mięsa z Polski do W., transport owoców z W. do Polski).

Na rozmowie przeprowadzonej przez strony w dniu 21 sierpnia 2014r. pozwany nie wykluczał możliwości zatrudnienia powoda, jako kierowcy, stąd wydał mu skierowanie na badania. Po wykonaniu badań wstępnych powód miał zgłosić się do pozwanego w celu ustalenia szczegółowych warunków zatrudnienia. Warunki zatrudnienia nigdy nie zostały przez strony ustalone; pozwany jedynie poinformował powoda w jaki sposób w jego firmie są wynagradzani kierowcy dokonujący przewozów towarów za granicę. Do zawarcia umowy o pracę nigdy nie doszło; strony nie ustaliły terminu rozpoczęcia pracy, wymiaru czasu pracy, ani też wynagrodzenia, jakie powód miałby otrzymać.

Ponieważ po rozmowie z powodem okazało się, iż jest konieczność wyjazdu z towarem do W.. Pozwany zawarł umowę zlecenia z powodem na ten kurs. W wyniku opóźnienia w dostawie towaru do miejsca przeznaczenia powód skontaktował się z pozwanym i ustalili, że powód będzie wracał do Polski inną trasą wykonując transport innych towarów. Takie ustalenia zostały zawarte z uwagi na kary umowne, jakimi został obciążony pozwany z tytułu nieterminowego wykonania umowy przewozu towarów. Ustalenia te były uzupełnieniem umowy zlecenia.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zeznania świadka I. P. (k. 73 akt), świadkowie A. R. (k. 49 – odwrót akt) i K. R. (k. 50 akt) zeznali, iż przywieźli powoda w dniu 23 sierpnia 2014r. do pozwanego, gdyż w tym dniu powód miał wykonać kurs do W.. Natomiast żona powoda J. P. (k. 49 akt) zeznała, iż wraz z córką i zięciem podwoziła męża do pozwanego w dniu kiedy powód miał jechać do W.. Nadto zeznała, że powód pracował u pozwanego przez cały miesiąc i wykonywał też inne kursy. Zaprzeczył temu powód (k. 126 akt) zeznając, iż ten kurs do W. to był jego jedyny kurs w firmie pozwanego. Sąd w związku z tym nie dał w pełni wiary zeznaniom J. P.. Sąd nie dał wiary zeznaniom powoda (k. 126 akt) oraz pozwanego Z. P. (2) (k. 127 – odwrót akt), który zeznał, iż jako współwłaściciel pozwanej spółki zajmuje się ubojnią, natomiast transportem zajmuje się jego żona E. P. (k. 128 akt), zeznaniom której Sąd dał wiarę uznając je za spójne i logiczne.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 22 k.p. przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca – do zatrudnienia pracownika za wynagrodzeniem. O tym, czy pracownik pozostaje w stosunku pracy, czy też w innym stosunku z zatrudniającym go podmiotem decyduje charakter łączącego strony stosunku i treść umowy. W prawnym stosunku pracy następuje włączenie pracownika do działalności pracodawcy i podporządkowanie go regulaminowi pracy oraz poleceniom kierownika co do miejsca, czasu i sposobu wykonywania pracy. Pracownik zobowiązuje się przy tym do niewykonywania jakiegokolwiek konkretnego zadania, lecz do stałego wypełniania określonego rodzaju pracy. O zawarciu umowy o pracę decydują powyższe czynniki, a nie rodzaj wykonywanej pracy. Ten sam bowiem rodzaj pracy, w zależności od okoliczności jej wykonywania może być świadczony na różnej podstawie prawnej, a przepis art. 22 k.p. nie ma zastosowania, gdy w łączącym strony stosunku prawnym brak jest podstawowych elementów charakterystycznych dla stosunku pracy.

Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie nie można mówić o istnieniu stosunku pracy, gdyż nie zostały spełnione przesłanki z art. 22 k.p. Powód wykonał na rzecz pozwanej spółki określone, konkretne zadanie, tj. pracę związane z kursem do W..

Istotnymi cechami stosunku pracy są zatem: dobrowolne podporządkowanie, odpłatność, osobiste jej wykonywanie, wykonywanie jej w warunkach przerzucenia ryzyka na pracodawcę. Najważniejszą cechą charakteryzującą pracę świadczoną w ramach stosunku pracy jest jednak podporządkowanie pracownika, której to cechy stosunek prawny stron nie posiada. W ramach zawartej umowy powód miał dokonać transportu towaru w określone miejsca, w określonych godzinach. Natomiast sam sposób wykonania tej „pracy” nie miał dla pozwanego znaczenia. Istotnym był jedynie sam fakt wykonania umowy.

Ponadto strony nie ustaliły zakresu obowiązków powoda. W razie wątpliwości wskazać należy, iż „jeżeli w stosunku prawnym nie przeważają cechy stosunku pracy, to o jego charakterze przesądza nazwa i sposób realizacji zobowiązania” (tak: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 02.09.1998r. I PKN 293/98) oraz „Jeżeli umowa wykazuje wspólne cechy dla umowy o pracę i umowy z prawa cywilnego z jednakowym ich nasileniem, o jej typie (rodzaju) decyduje zgodny zamiar stron i cel umowy, który może być wyrażony także w nazwie umowy.” (tak: wyrok Sądu Najwyższego z 18.06.1998r. I PKN 191/98). W niniejszej sprawie strony zawarły pisemną umowę zlecenia, w której jednoznacznie stwierdzono, iż na jej podstawie powód nie nabywa roszczeń pracowniczych (§ 5 umowy stron). Ponadto sam fakt wykonania umowy przez powoda świadczy o jej cywilnoprawnym charakterze (brak podporządkowania pracodawcy, brak związania jego poleceniami).

W ocenie Sądu, powód nie udowodnił w toku postępowania, aby w stosunku prawnym łączącym go z pozwaną spółką cechy umowy o pracę miały dominujący charakter nad cechami właściwymi stosunkom cywilnoprawnym.

W związku z powyższym Sąd oddalił powództwo jako bezzasadne.

O kosztach orzeczono zgodnie z art. 98 k.p.c.

.